

Pacea cu Dumnezeu și pacea lui Dumnezeu

Ambele lipsesc în totalitate omului natural. El nu are nici pace cu Dumnezeu, și inima lui nici nu savurează pacea lui Dumnezeu. Necredința lui împiedică pe una și păcatele lui împiedică pe cealaltă. Numai acolo unde este dreptate, acolo este și pacea adevărată. Omul natural ar putea desigur să se simtă fericit pentru un moment în posesiunea bunurilor trecătoare și în savurarea bucuriilor deșarte ale lumii acesteia, dar aceasta nu este pacea lui Dumnezeu dulce, neschimbabilă și care întrece orice pricepere.

Numai pentru cel credincios sunt prezente ambele, atât pacea cu Dumnezeu, cât și pacea lui Dumnezeu, și el le posedă și le savurează pe amândouă, dacă el prin credință se odihnește acolo unde Se odihnește și Dumnezeu, în Hristos și lucrarea Sa. Cu cât odihna este mai incompletă, cu atât mai incompletă este și certitudinea și savurarea în inima sa. Și cu regret prin lipsa de cunoaștere a gândurilor lui Dumnezeu și a lucrării lui Hristos și prin amestecarea adevărului simplu și curat al lui Dumnezeu, aceste lucruri prețioase sunt foarte degenerare la mulți creștini. Dar dacă pacea cu Dumnezeu este deja slăbită în conștiință, atunci pacea lui Dumnezeu în inimă este și mai mult slăbită.

Se merită desigur osteneala să înțelegem și să vestim plinătatea binecuvântărilor, pe care noi prin har le-am primit în Hristos Isus. Căci numai atunci vom lăuda pe Dumnezeu cu inimi fericite și mulțumitoare. Orice indiferență față de această înțelegere ar trăda numai nemulțumire și indiferență față de Dumnezeu.

Mai întâi doresc în câteva cuvinte să răspund la întrebarea: Pe ce se bazează pacea cu Dumnezeu? Mulți credincioși, când sunt întrebați, dacă au pace cu Dumnezeu, se gândesc în primul rând la simțămintele lor și dau răspunsul conform acestor simțăminte. Ei fac pacea cu Dumnezeu dependentă de acestea și tocmai prin aceasta slăbesc conștiința acesteia în inimile lor. Ea stă și cade odată cu simțămintele lor, care se schimbă așa de repede și care ne pot înșela așa de ușor. Însă mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, că pacea noastră cu El are o bază mult mai bună și mai sigură. Ea este întemeiată pe lucrarea lui Hristos și numai pe această lucrare. Nu este vorba despre ceea ce sunt eu, și nici despre ceea ce simt eu, ci despre ceea ce este El, despre ceea ce a făcut El pentru mine și dacă Dumnezeu a primit pe deplin lucrarea făcută pentru mine. Nimic nu este mai nechibzuit, ca la întrebarea referitoare la pacea mea cu Dumnezeu să-mi îndrept privirea spre mine. Eu nu am făcut nimic în această chestiune, și nici nu pot face. Eu posed această pace pe deplin numai pentru că eu cred că Hristos a făcut-o pentru mine, că eu am fost împăcat cu Dumnezeu odată pentru totdeauna prin sângele Său prețios. Pe cruce El a îndepărtat pentru totdeauna peretele despărțitor, care mă despărțea de Dumnezeu. El a apărut în locul meu înaintea Lui Dumnezeu în judecată pentru tot ce eram și am făcut eu, și de aceea toate păcatele mele sunt îndepărtate pentru totdeauna. „Pe Cel care n-a cunoscut păcat, L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5.21). Această dreptate nu mai este un subiect de temut pentru cel care crede, ci de bucurie. În Isus Hristos ea a devenit partea binecuvântată a celui care crede. Ea este haina în care cel care crede stă totdeauna în prezența lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu judecă conform dreptății Sale, El nu poate să-l judece, deoarece El nu Se poate judeca pe Sine Însuși.

Și deoarece Dumnezeu este drept, El nu-i va pune nici un păcat la socoteală, deoarece El le-a socotit pe toate Garantului nostru pe cruce. „Ferice de omul căruia Domnul nicidecum nu-i va socoti păcatul” (Romani 4.8). Și această fericire este partea binecuvântată a fiecărui credincios adevărat.

Omul a pierdut totul prin păcat. El nu are nici o dreptate înaintea lui Dumnezeu. „Nu este nici unul drept, nici unul măcar” (Romani 3.10). „Dar acum, fără Lege, s-a arătat o dreptate a lui Dumnezeu, mărturisită de Lege și de profeți; o dreptate a lui Dumnezeu prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei care cred” (Romani 3.21,22). Prin credința în Hristos Isus noi posedăm această dreptate revelată în Evanghelie. Credința nu îi dă naștere, dar prin credință posedăm dreptatea produsă de Hristos Isus. „... care a fost dat pentru greșelile noastre și a fost înviat pentru îndreptățirea noastră” (Romani 4.25).

Dumnezeu în dragostea Sa nemărginită nu numai S-a coborât în adâncimea stricăciunii mele și acolo a satisfăcut toată nenorocirea mea și nevoile mele, ci El m-a scos din toate acestea, m-a îmbrăcat cu propria Sa dreptate și m-a așezat în prezența Sa. Și orice vrăjmaș, orice acuzator împotriva mea trebuie să tacă, să tacă pentru totdeauna. Dreptatea, în care cel credincios stă înaintea lui Dumnezeu, este Hristos Însuși, care a devenit dreptate de la Dumnezeu și noi în El am devenit dreptatea lui Dumnezeu (1 Corinteni 1.30).

Ce adevăr profund și binecuvântat! Ce Evanghelie plăcută! Dumnezeu în Hristos a îndepărtat tot de ceea ce eu trebuia să mă tem, a dat tot ce mă poate bucura. Eu cred ce a făcut El, sunt pe deplin îndreptățit și mântuit pentru totdeauna. Da, din pricina sângelui prețios al lui Hristos vărsat pentru mine este Dumnezeu Însuși Cel care mă îndreptățește. Deci pacea mea cu Dumnezeu are un fundament mai sigur decât simțămintele mele. De aceea răspunsul meu este: eu am pace cu Dumnezeu, pentru că eu cred cu deplină încredere că Hristos a făcut-o. Eu am pace, deoarece eu cred cu deplină încredere că Hristos „...a fost dat pentru greșelile noastre și a fost înviat pentru îndreptățirea noastră” (Romani 4.25), că El a anulat toate păcatele mele prin sângele Său și eu în El am devenit dreptatea lui Dumnezeu. „Deci, fiind îndreptățiiți din credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos” (Romani 5.1).

Dar ce este pacea lui Dumnezeu? Este pacea fericită, care este în Dumnezeu Însuși. „... pacea lui Dumnezeu, care întrece orice înțelegere” (Filipeni 4.7).

Și ce har și ce privilegiu pentru noi, s-o posedăm și s-o savurăm. Domnul Isus a spus ucenicilor Săi în ultima seară: „Vă las pacea; vă dau pacea Mea” (Ioan 14.27). Dar, vai, cât de puțin este ea savurată de ai Săi!

Pacea lui Dumnezeu poate fi prezentă numai acolo unde este părtășie practică cu Dumnezeu, și această pace este în principal dependentă de trei aspecte.

Mai întâi eu trebuie să fi înțeles prin har, că în lucrarea lui Hristos a fost înlăturată orice problemă cu privire la păcatele mele, că în jertfa Sa nu numai toate păcatele mele, ca fărădelegi, au fost anulate, ci și păcatul, ca natură, răul care locuiește în carne și este simțit în

fiecare zi, a fost judecat pentru totdeauna – „Deci acum nu este nici o condamnare pentru cei care sunt în Hristos Isus” (Romani 8.1) – și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în mine.

În al doilea rând trebuie să fi recunoscut, că acum eu nu mai am poziția mea înaintea lui Dumnezeu în carne, ci în Duhul în Hristos, Cel înviat, și de aceea cu toate lipsurile și slăbiciunile mele aici pe pământ, sunt pe deplin iubit. „... pentru că, așa cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta” (1 Ioan 4.17). „... și că i-ai iubit, așa cum M-ai iubit pe Mine” (Ioan 17.23). „... pentru că Tatăl Însuși vă iubește ...” (Ioan 16.27).

Și în al treilea rând eu trebuie să arunc asupra Lui toate îngrijorările mele în situațiile și greutatea de aici de pe pământ. „Nu vă îngrijorați de nimic, ci, în orice, faceți cunoscut lui Dumnezeu cererile voastre, prin rugăciune și prin cerere cu mulțumiri; și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice înțelegere, va păzi inimile voastre și gândurile voastre în Hristos Isus” (Filipeni 4.6,7). Dumnezeu preia îngrijorările noastre, pentru ca noi să avem parte de pacea Sa.

Cu cât mai mult toate acestea sunt realizate în inimile noastre prin credință, cu atât mai deplin și mai fericiți vom umbla în părtășia cu Dumnezeu și vom savura pacea Sa. Orice necunoaștere în aceste lucruri va deranja părtășia și va tulbura pacea.

Savurarea păcii lui Dumnezeu în inimile noastre este deci, cum am spus, dependentă de părtășia noastră cu Dumnezeu. În lucrarea lui Hristos noi am fost făcuți capabili pentru această părtășie și noi o practicăm pe pământul acesta prin credință și cu ajutorul Duhului Sfânt care locuiește în noi. Prin credință suntem deplin liniștiți cu privire la păcatele noastre. Prin credință cunoaștem poziția noastră înaintea lui Dumnezeu și prin credință lăsăm în seama Lui orice îngrijorare în împrejurările noastre. Da, prin credință suntem călăuziți prin puterea Sa și lumina Sa și prin credință înțelegem că Dumnezeu este permanent pentru noi și cu noi, că El cunoaște toate greutatea și ispitele noastre și că El este dragoste.

Două lucruri pot însă deranja ușor și slăbi această părtășie binecuvântată. Întinarea noastră prin gânduri, cuvânt și fapte și despărțirea incompletă de lume și natura ei. Și în acestea două este pentru mulți credincioși cauza neliniștii și durerilor lor felurite. Părtășia cu Dumnezeu cere o inimă curățită și neîmpărțită. Suntem noi superficiali în ceea ce privește curățirea noastră, sau indiferenți cu privire la despărțirea de tot ce este rău, atunci este imposibil ca inima noastră să fie fericită în părtășia cu El și să savureze pacea Sa.

„Iar Însuși Domnul păcii să vă dea pacea întotdeauna în orice fel!” (2 Tesaloniceni 3.16).